

blive forsatte til et mindre farefuldt Arbejde omkring i Landet. Det er noget, der daglig sker, og at vedkommende bliver sat paa en mindre Løn, er der ikke noget at sige til, men bliver han pensioneret efter denne, vil han ikke faa Udbytte af det, han har betalt af den højere Løn, han havde i København. Jeg synes, det vilde være ret, om en saadan Mand fik Lov til vedblivende at betale efter den højere Sats, han en Gang har været paa, mod at han saa ogsaa i sin Tid blev pensioneret efter den højere Skala.

Hermed skal jeg anbefale de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Parkov: Ved Finanslovens første Behandling i Fjor tillod jeg mig at fremsætte den Tanke, at man skulde forsøge at komme til en samlet Revision af alle Tjenestemænds Lønninger, saa at man ikke skulde have den Ulempe — som ogsaa er omtalt i Betænkningen —, at naar man tror at have gjort en Lønningslov færdig, kommer der fra en eller anden Side Krav om Forbedring af Lønningerne, hvorved man let kommer ind under det, man kalder en Skrue uden Ende. Nu er denne Tanke delvis tagen op, idet vi her have til Behandling et Forslag til Forbedring af Lønningerne i 4 Etater. Idet vi søge at forbedre disse Lønninger, have vi samtidig bestræbt os for at ligestille de Tjenestemænd, som høre til disse 4 Etater, uagtet de nuværende Lønningslove for disse Etater ikke ere af ret gammel Dato. De datere sig nemlig fra Aarene 1902 og 1903. Vi have altsaa allerede nu Forslag om en ret betydelig Forbedring af de for faa Aar siden fastsatte Lønninger.

Jeg skal aldeles ikke beklage mig derover. Jeg har med god Villie og Lyst arbejdet paa det forelagte Lovforslag og vil ogsaa fremdeles arbejde paa dets Fremme, men jeg kan ikke tilbageholde en Beklagelse over, at Forslag om Officerers og dermed ligestilledes Lønninger ikke have kunnet forelægges. Jeg haaber, at de senere maa komme, og vi have jo i saa Henseende den højtærede Forsvarsministers Ord. Forhaabentlig vil dette høje Ting da tage imod saadanne Lovforslag med samme Villie som den, hvormed det har behandlet det her foreliggende Lovforslag.

Det er oplyst i Betænkningen, at de Lønningslove, som for disse Etater bleve vedtagne i 1902—03, tilvejebragte en Lønforbedring paa mellem 15 og 20 pCt., og noget lignende er Tilfældet med disse, navnlig for de Lønningers Vedkommende,

som ere under 1,500 Kr. Der blev, den Gang Forholdene skulde undersøges, af Finansministeren nedsat en Kommission, bestaaende af forskellige Embedsmænd, og denne Kommission forelagde meget hurtigt og i god Tid sit Forslag. Det havde været ønskeligt, om denne Kommission havde villet forhandle med de paagældende Etablers Organisationer. Der var indenfor Etablerne dannet en Fællesorganisation til Varetagelse af deres økonomiske Interesser, og jeg tror, at man maaske havde undgaaet noget af den Modstand, der har vist sig imellem Tjenestemændene, hvis man, medens Kommissionen havde disse Sager til Undersøgelse, havde taget noget Hensyn til, hvad Tjenestemændenes Organisationer ønskede. Da Forslaget kom frem her, og der efter første Behandling blev nedsat et Udvalg, henvendte disse Organisationer sig til dette, og jeg kan ikke andet end erkende, at Folketingets Lønningsudvalg har baaret sig fuldstændig korrekt ad lige overfor Organisationernes Lønningsudvalg. Der har saavel af Udvalgets Formand som af de enkelte Medlemmer været vist den største Beredvillighed til at modtage disse Mænd, som skulde have Fovetræde for at forebringe Foreningernes Ønsker, og der er givet dem Lejlighed til naar som helst at komme til Stede og forhandle med Folketingets Udvalg. Dette kan imidlertid efter min Mening ikke træde i saa direkte Forhandling med Organisationernes Udvalg, som den Kommission kunde, der i sin Tid var nedsat af Ministeriet.

Hvorvidt der nu vil blive en til Lovforslagets Hensigt svarende Tilfredshed hos Tjenestemændene, kan være tvivlsomt; men jeg tror dog, at efterhaanden som Tjenestemændene blive fortrolige med, at deres Fordringer maaske vare blevne noget for høje i Henhold til Lovforslaget, som det var forelagt, og de saa ville tage Hensyn til, at Rigsdagen ikke kan se ensidigt paa saadanne Forslag, ikke alene kan se paa, hvad der er i Tjenestemændenes Interesse, men ogsaa maa se paa, hvorledes Befolkningen i sin Helhed stiller sig til saadanne Lønforslag, ville de nok føle sig nogenlunde tilfredse dermed. Det kan nemlig ikke være undgaaet deres Opmærksomhed, at der, navnlig i Landbefolkningen, har rejst sig ret betydelig Modstand mod, i hvert Tilfælde store Betæneligheder ved at gaa med til en saa betydelig Lønforhøjelse, som der her er Tale om. Naar man tager dette i Betragtning og vil erkende, at selv med dette Forslag til en Lov, som foreløbig skal gælde i de næste